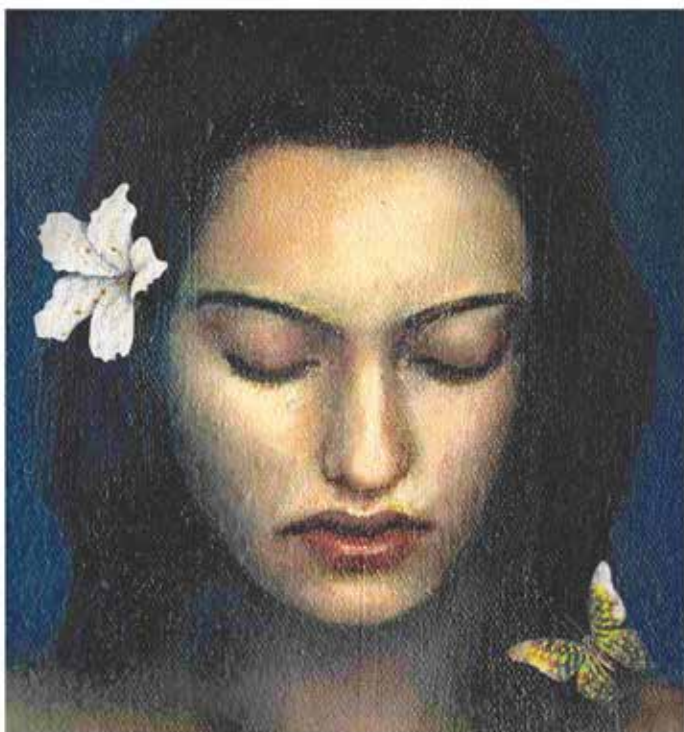

ISABEL ALLENDE

DENİZİN
ALTINDAKİ
ADA

ROMAN

Çeviri: İNCİ KUT

2.
BASKI

ISABEL ALLENDE
DENİZİN
ALTINDAKİ
ADA

Can Çağdaş

La isla bajo el mar, Isabel Allende

© 2009, Isabel Allende

© 2010, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010

2. basım: Şubat 2019, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Yayına hazırlayan: Olcay Öztunalı

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı, iç baskı ve cilt: İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri

Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8

Yenibosna-Bahçelievler, İstanbul

Sertifika No: 10614

ISBN 978-975-07-1217-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750712173

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ISABEL ALLENDE
DENİZİN
ALTINDAKİ
ADA

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

İnci Kut

Isabel Allende'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ruhlar Evi, 1990

Eva Luna Anlatıyor, 1991

Aşktan ve Gölgeden, 1992

Sonsuz Düzen, 1993

Afrodite, 1993

Paula, 1995

Eva Luna, 2000

Kaderin Kızı, 2000

Sarımsık Bir Fotoğraf, 2002

Yüreğimdeki Ülkem, 2004

Zorro, 2005

Canım Sevgilim Inés, 2009

Günlerin Getirdiği, 2011

Maya'nın Günlüğü, 2013

Cinayet Oyunu, 2015

ISABEL ALLENDE, 1942 yılında Peru'nun başkenti Lima'da doğdu. Ancak birkaç yıl sonra ailesi Şili'ye göç etti. Isabel Allende, amcası, Şili Devlet Başkanı Salvador Allende'nin 1973'te öldürülmesinden iki yıl sonra kocası ve çocuklarıyla birlikte Venezuela'ya sığınmak zorunda kaldı. 17 yaşında gazeteciliğe başlayan Allende, bir süre sonra San Francisco'ya yerleşti. 1982'de yayımlanan ilk romanı *Ruhlar Evi*'ni, 1984'te *Aşkdan ve Gölgeden*, 1985'te *Eva Luna* adlı romanları, 1989'da *Eva Luna Anlatıyor* adlı öykü kitabı izledi. *Sonsuz Düzen* adlı romanı 1991'de, *Paula* 1994'te, *Kaderin Kızı* 1999'da, *Sararmış Bir Fotoğraf* 2000'de, *Yüreğimdeki Ülkem* 2003'te yayımlandı. Allende 2002-2004 yılları arasında *Canavarlar Kenti*, *Altın Ejder Krallığı* ve *Pigmeler Ormanı* adlı romanlardan oluşan gençlik üçlemesini kaleme aldı. Türkiye'de tüm yapıtları Can Yayınları arasında yer alan Allende, hemen tüm öykü ve romanlarında gerçekçi bir anlatım ve siyasal bir yaklaşım ile büyümlü gerçekçiliğin gerçeküstümlü geleneğini ustaca kaynaştırdı.

İNÇİ KUT, lise öğrenimini 1961'de Ankara Koleji'nde tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi DTCF İngiliz Dili ve Edebiyatı ve Varşova Üniversitesi İspanyol Filolojisi bölümlerinden mezun oldu. İspanyol dili ve grameri üzerine sözlükler yayımladı. 1990 yılından başlayarak Miguel Delibes, Gabriel García Márquez, Isabel Allende, Mario Vargas Llosa ve José Mauro de Vasconcelos gibi birçok İspanyol ve Güney Amerikalı yazarın roman ve öykülerini Türkçeye kazandırdı.

Çocuklarım Nicolás ile Lori'ye

Zarité

Benim adım Zarité Sedella. Kırk yıllık ömrümde benim öteki köle kadınlardan daha talihli bir yaşantım oldu. Uzun yaşayacağımı ve yaşlılığımın mutlu geçeceğini biliyorum, çünkü –hani şu z'etoile¹ dediğimiz– yıldızım, geceleyin gökyüzü bulutlu olduğunda da ışılıyor. O kocaman elleriyle tenimi uyandırdığında, yüreğimin seçtiği erkekle birlikte olmanın zevkini tadabiliyorum. Dört çocuğum oldu, bir de torunum, içlerinden hayatta olanlar özgür. Ben daha saçları darmadağınık, bir deri bir kemik, küçücük bir kızken, mutlulukla ilgili ilk anım, davulların sesine uyarak dans etmem olmuştur, bu aynı zamanda benim en son duyduğum mutluluk, çünkü dün akşam Kongo Meydanı'ndaydım, kafamdan tüm düşünceleri silerek dans edip durdum, bugünse bedenim sıcacık ve yorgun. Müzik, yılları, anıları, –içimde pusuya yatmış duran bir hayvanı andıran– korkuyu alıp götüren bir rüzgâr. Davulların sesiyle birlikte o her günkü Zarité yok oluyor, daha yeni yeni yürümeye başladığında dans eden o kız çocuk oluyorum yeniden. Ayaklarımı yere vuruyorum, hayat bacaklarımdan yukarı yükseliyor, bütün kemiklerimi dolaşıyor, benliğimi ele geçiriyor,

1. Fransızca “yıldız” anlamındaki étoile kelimesinin yozlaşmış biçimi. (Ç.N.)

sıkıntılarımı yok ediyor, belleğimdeki her şeyi yumuşatıyor. Tüm dünya ürperiyor. Denizin altındaki adadan bir ritim yükseliyor, toprağı silkeliyor, sanki bir şimşek gibi içimden geçip gökyüzüne yükselirken, Papa Bondye çiğneyip yutsun da beni tertemiz edip mutlu kılsın diye tüm dertlerimi alıp götürüyor. Davullar içimdeki korkuyu alt ediyor. Onlar anemden bana kalan miras, Gine'nin damarlarımdaki kanda dolaşan gücü. İşte o zaman kimse benimle başa çıkamıyor, her şeyi ezip geçecek kadar güçlü hissediyorum kendimi, tıpkı aşk loa'sı¹ Erzuli gibi, hem de kırbaçtan çok daha hızlı oluyorum. El ve ayak bileklerimdeki deniz kabukları şingirdiyor; içi boşaltılmış kabaklar soru soruyor, Djembes davulları yanıt veriyor, onlar ormandakileri andıran sesleriyle, timballer de madenî sesleriyle karşılık vererek konuşmayı bilen Djun Djun'ları davet ediyorlar. Loa'ları çağır- mak için davulları dövdüklerinde yüce Maman gürlüyor. Davullar kutsaldır, onların aracılığıyla konuşuyorlar loa' larla.

İlk yıllarımı geçirip büyüdüğüm evde, öteki köle Honoré'yle paylaştığım odada davullar suskun kalırlar ama dolaşmak için sık sık dışarı çıkarlardı. O zamanki hanımım Madam Delphine zencilerin gürültüsünü duymak istemez, kendi klavseninin melankolik iniltisine kulak vermek isterdi yalnızca. Pazartesi ve salı günleri koyu renk tenli kızlara klavsen çalmayı öğretir, haftanın geri kalan günlerinde de grand blanc'ların² malikânelerinde ders verirdi ama oradaki küçükhanımların kendi çalgıları vardı, onlar melez kızların çaldıkları aynı çalgıları kullanamaz- lardı çünkü. Klavsenin tuşlarını limon suyuyla temizleme-

1. Haiti'nin ulusal halk dini olan Vudu inancına göre, yerel ya da Afrika kökenli tanrılarla, tanrılaştırılmış atalarla ya da Katolik azizlerle özdeşleştirilen tanrılar. Koruyucu melekler gibi işlevleri olan loa'lara belirli ayin kurallarına uyarak tapınmak gerekir. (Ç.N.)

2. (Fr.) Büyük beyazlar. (Ç.N.)

yi öğrenmiştim ama ben çalamazdım, çünkü klavsenine yaklaşmamızı yasaklamıştı Madam. Zaten buna gerek de duymazdık. Honoré eline bir tencere alıp müzik yapabiliyordu, eline geçirdiği herhangi bir şeyden tempo, melodi, ritim, ses çıkarabiliyordu, sesler onun bedeninin içindeydi, ta Dahomey'den beraberinde getirmişti onları. Benim oyuncağım, içinden ses çıkarttığımız boş bir kabaktı; Honoré, sonradan davullarını yavaşçacık okşamayı da öğretmişti bana. Hem de ta en başında, henüz beni kucağına alıp danslara ve Vudu ayinlerine götürdüğü zamanlarda da bu böyleydi, oralarda herkes onu izlesin diye ana davulla tempo tutardı o. Honoré çok yaşlı bir adam gibi görünürdü, çünkü kemikleri soğumuştur artık, oysa o dönemde benim şimdiki halimden daha yaşlı değildi. Hareket ederken çektiği acıya katlanabilmek için tafia¹ içerdi ama o sert içkiden çok, müziği ona en iyi gelen ilaç. Davulların sesini duydu mu sızlanmaları kahkahalara dönüşürdü. Honoré, hanımımızın yemeği için patatesleri o çarpık çurpuk elleriyle zar zor soyardı ama iş davul çalmaya geldi mi yorulmak bilmezdi, hele bir de sıra dansa gelince kimse dizlerini ne onun kadar yükseğe kaldırabilir ne kafasını onun kadar şevkle oynatabilir ne de kığını onun kadar keyifle sallayabilirdi. Ben daha yürümeyi beceremezken oturduğum yerde beni dans ettirirdi, iki bacağımın üstünde durmayı daha yeni becerdiğimde de, sanki rüyadaymışım gibi müzikle kendimden geçmeye çağırırdı beni. "Oyna, Zarité, oynama, çünkü dans eden köle özgürdür... dans ettiği sürece," derdi bana. Ben de hep dans ettim.

1. Şekerkamışından yapılan bir içki. (Ç.N.)

BİRİNCİ BÖLÜM

Saint-Domingue, 1770-1793

İspanyol illeti

Toulouse Valmorain, Saint-Domingue'e 1770 yılında gelmişti; Fransa veliahtının Avusturya Arşidüşesi Marie Antoinette'le evlendiği yıldır bu. Koloniye gitmek üzere yola çıkmadan önce, kaderinin kendisine bir oyun oynayacağı ve ömrünün sonunda Antiller'deki şekerkamışı tarlalarının arasına defnedileceği daha aklının ucundan bile geçmezken, Versailles Sarayı'nda yeni veliaht prensesin onuruna verilen balolardan birine davet edilmişti; on dört yaşındaki bu sarışın kızcağız, Fransız sarayının sıkı protokol kurallarının ortasında, örtbas etmeye bile çalışmadan esneyip duruyordu.

Ama bunlar artık geçmişte kalmıştı. Saint-Domingue bambaşka bir dünyaydı. Genç Valmorain, babasının, elindekileri bir servete dönüştürme hırsıyla ailenin geçimini uğraşta didine sağladığı bu yer hakkında belli belirsiz bir fikre sahipti. Adanın asıl sakinleri olan Arauco yerlilerinin, İspanyol fatihler buranın adını La Española'ya¹ çevirip hepsini yok etmeden önceki zamanlarda adaya Haiti adını verdiklerini bir yerlerde okumuştular. Aradan daha elli yıl geçmeden ortalıkta göstermelik tek

1. İspanyol adası anlamına gelir. (Ç.N.)

bir Arauco yerlisi bile kalmamıştı: Ne kadar yerli varsa, köleliğin, Avrupa'dan gelme hastalıkların ve intihar vakalarının kurbanları olarak hepsi ölüp gitmişti. Kırmızımtırak bir tene, kalın telli simsiyah saçlara sahip bir ırktı bu, sarsılmaz bir vakar sahibi olan bu yerliler o kadar çekingен insanlardı ki tek bir İspanyol bile onların onunu birden tek eliyle yenebilirdi. Çokeşli topluluklar halinde yaşarlar, toprağı yormamak için özen göstererek tatlı patates, mısır, kabak, yerfıstığı, biber, patates ve manyok ekip biçerlerdi. Tıpkı gökyüzünün ve suyun olduğu gibi, toprağın da sahibi olmamıştı hiç, ta ki sonunda yabancılar gelip Arauco yerlilerini zorla işe koşarak güne kadar görülmemiş bitkileri yetiştirmek üzere toprakları ele geçirene kadar. İşte o zamanlar başlamıştı insanlara köpek muamelesi yaparak canlarına okumak: Bu savunmasız insanların üstüne azgın köpekleri salarak onları öldürüyorlardı. Yerli halkın kökünü kazıdıktan sonra da Afrika'dan kaçırılmış kara derili kölelerle Avrupa'dan beyaz tenli mahkûmları, yetimleri, fahişeleri ve asileri alıp getirmişlerdi.

Bin altı yüzlü yılların sonlarında İspanya, adanın batı tarafını Fransa'ya bırakmış, onlar da buraya Saint-Domingue adını vermişlerdi, sonunda dünyanın en zengin kolonisine dönüşecekti burası. Toulouse Valmorain'in oraya vardığı dönemde, Fransa'nın şeker, kahve, tütün, pamuk, çivit ve kakao ihracatının üçte biri bu adadan yapılıyordu. O zamanlar artık beyaz köle diye bir şey yoktu ama zenci kölelerin sayısı yüz binleri bulmuştu. En makbul ürün şekerkamışıydı, koloninin tatlı altınıydı o ama üreticilerin dediğı gibi, şekerkamışını kesmek, dövüp ezerek şurubunu çıkarmak insanlara değil, hayvanlara özgü bir çaba gerektiriyordu.

Valmorain, babasının ticari temsilcisinden aldığı acil bir mektupla koloniye çağrıldığında yirmi yaşını daha

yeni bitirmişti. Gemiden indiğinde üstü başı son moda-ya uygundu: Kol ağzları dantelli, perukası pudralı, ayak-kabıları yüksek ökçeliydi; keşifler hakkında okuduğu kitapların birkaç hafta boyunca babasına işlerinde danış-manlık yapması konusunda onu ehil kılmaya haydi hay-di yeteceğinden emindi. Yanında neredeyse kendisi kadar cakalı olan *valet*'si,¹ bir de kıyafetleriyle kitaplarının bu-lunduğu bir sürü sandıkla yolculuk ediyordu. Kendini sosyal bilimlerin adamı olarak tanımlıyor, Fransa'ya geri döndüğünde hayatını bilime adamayı düşünüyordu. Son yıllarda Avrupa'da büyük bir etki yaratmış olan filozof-lara ve ansiklopedi yazarlarına hayranlık duyuyordu; on-ların fikirleri kendi liberal düşüncelerinden bazılarıyla örtüşüyordu: Rousseau'nun *Toplum Sözleşmesi* adlı eseri daha on sekiz yaşındayken başucu kitabı olmuştu. Kara-yip Denizi'nde karşılaştıkları bir kasırga yüzünden nere-deyse faciayla sonuçlanır gibi olan bir deniz yolculuğun-dan sonra gemiden karaya adım atar atmaz kendisini bekleyen tatsız sürprizlerin ilkiyle karşılaşmıştı: Babası onu karşılamaya limana gelmemişti. Tepeden tırnağa si-yahlar giymiş nazik bir Musevi olan temsilcisi onu karşı-lamış, adada bir yerden bir yere gidebilmek için gerekli olan önlemler konusunda bilgi verdikten sonra onlara atlar, eşyaları için bir çift katır, *habitation*² Saint-Lazare'a kadar onlara eşlik etsinler diye de bir rehberle silahlı bir muhafız sağlamıştı. Genç adam ömründe Fransa'nın dı-şına adım atmamıştı, babasının Paris'teki ailesine yaptığı seyrek ziyaretlerde anlatmak âdetinde olduğu –çoğun-lukla sıradan şeyler olan– anekdotlara da pek kulak as-mış değildi. Günün birinde kalkıp plantasyona gideceği aklının ucundan bile geçmemişti; aralarındaki zımnî an-

1. (Fr.) Uşak. (Ç.N.)

2. (Es. Fr.) Özel yerleşim yeri, büyük arazisi olan çiftlik. (Ç.N.)

laşmaya göre babası adada servetini pekiştirendursun, kendisi de annesiyle kız kardeşlerine bakacak ve Fransa'daki işlere göz kulak olacaktı. Babasının temsilcisinden aldığı mektup birtakım sağlık sorunlarından dem vuruyordu, bunun geçici bir humma olduğunu tahmin etmişti ama bir düşman gibi önüne çıkan her şeyi yiyip yutan bir doğanın içinde aceleyle yapılan bir günlük bir yürüyüşten sonra Saint-Lazare'a vardığında babasının ölmek üzere olduğunu anlamıştı. Kendisinin sandığı gibi malaraya değil, beyazları da, zencileri de, melezleri de aynı derecede kırıp geçiren frengiye yakalanmıştı babası. Hastalık son aşamasına varmıştı; babası, her yanı irinli çibanlarla kaplı, dişleri sallanır, aklı bulanık bir halde neredeyse kıpırdayamadan yatıyordu. Hacamat etmeler, cıva sürmeler ve penisini kıpkırmızı tellerle dağlamalar biçimindeki Dantevari tedaviler bana mısın dememişti ama yine de bir nedamet gösterisi olarak bunları uygulamayı sürdürüyordu. Ellisini daha yeni bitirmişti ama etrafına saçma sapan emirler yağdıran, çişini tutamayan, ergenlik çağına daha yeni girmiş bir çift zenci kız olan maskotlarıyla birlikte bütün gün hamakta yatan ihtiyar bir adam olup çıkmıştı.

Gemi yolculuğuna zar zor dayanabilmiş ve geldikleri bu yerdeki ilkel koşullar karşısında dehşete kapılmış züppenin teki olan *valet*'nin emirleri altında köleler eşyalarını boşaltırlarken, Toulouse Valmorain malikânenin uçsuz bucaksız topraklarını dolaşmak üzere dışarı çıkmıştı. Şekerkamışı yetiştirilmesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama kölelerin açlıktan ölmek üzere olduklarını ve sırf dünyanın gitgide artan bir iştahla şeker tüketiyor olması sayesinde plantasyonun mahvolmaktan kurtulduğunu anlaması için bu gezinti yeterli olmuştu. Paris'teki ailesinin geçimini konumunun gerektirdiği debdebeyle sağlayamayan babasının bu berbat mali durumu-

nun nedenlerini muhasebe defterleri pek güzel açıklıyordu. Üretim tam bir felaketti, köleler sapır sapır dökülüyorlardı; adamların başındaki çavuşların, efendilerinin bu işler ürpertici düşkünlüğünü fırsat bilerek çalıp çırtıklarından hiç kuşkusu yoktu. Talihine lanet ederek kolları sıvayıp işe koyulmaya karar verdi; çevresindeki hiçbir gencin denemeye bile kalkışmayacağı bir şeydi bu, çünkü çalışmak başka sınıftan insanlar içindi. Babasının ticari temsilcisinin desteği ve bankerlerle olan bağlantıları sayesinde yüklü miktarda bir kredi sağlamakla başladı işe; daha sonra o zamana kadar eziyet edip durdukları aynı kişilerle omuz omuza çalışsınlar diye *commandeur*'leri¹ şekerkamışı tarlalarına gönderdi, onların yerlerine de daha az yozlaşmış olan yenilerini aldı, cezaları azalttı, bir de veteriner tuttu, zencilere sağlıklarını birazcık olsun geri vermeye çalışarak Saint-Lazare'da iki ay geçirmişti bu adam, ama *valet*'sinin hayatını kurtaramamış, şiddetli bir diyare otuz sekiz saate kalmadan adamı öbür dünyaya yollamıştı. Valmorain, babasının kölelerinin kaçıp gitmeden ya da yorgunluktan düşüp ölmeden önce ortalama on sekiz ay dayandıklarını fark etmişti, öteki plantasyonlardakinden çok daha kısa bir süreydi bu. Kadınlar erkeklerden daha uzun yaşıyorlar ama şekerkamışı tarlalarındaki ağır çalışma koşulları altında daha az üretici oluyorlardı, ayrıca ikide bir gebe kalmak gibi kötü bir alışkanlıkları da vardı. Doğan çocukların pek azı hayatta kaldığından, işletmecilerin hesabına göre, zenciler arasında verim o derece düşüktü ki sonunda iyi randıman alınamıyordu. Genç Valmorain, çok yakında çekip gitmeye kararlı olarak, gerekli değişiklikleri otomatik bir şekilde, hiçbir plan yapmadan, alalecele gerçekleştirmiş-

1. (Fr.) Yönetici. (Ç.N.)

ti ama aradan birkaç ay geçtikten sonra babası ölünce, kaçınılmaz bir biçimde kapana sıkıştığı olgusuyla yüzleşmek zorunda kaldı. Kemiklerini sivrisinek kaynayan bu kolonide bırakmaya hiç niyeti yoktu ama vaktinden önce çekip gidecek olursa plantasyonu kaybedecek, onunla birlikte Fransa'daki ailesinin gelirleriyle sosyal konumu da yok olup gidecekti.

Valmorain, başka yerleşimcilerle bağlantı kurmaya kalkışmamıştı. Öteki plantasyonların sahipleri olan *grand blanc*'lar, adada fazla dayanamayacak olan mağrur biri gözüyle bakıyorlardı ona; bu yüzden de onu çizmeleri çamur içinde, teni güneşten yanmış olarak gördüklerinde pek şaşırmışlardı. İki taraf da birbirini sevimsiz buluyordu. Valmorain'e bakarsanız, gidip Antiller'de yerleşmiş olan bu Fransızlar kaba saba insanlardı; kendisinin müdavimi olduğu ve fikirlerin, bilimin, sanatların yüceltildiği, kimsenin ne paradan ne de kölelerden söz ettiği topluma taban tabana zıt kimselerdi bunlar. Paris'teki "akıl çağı"ndan çıkıp ölümlerle dirilerin el ele dolaştıkları, şiddet dolu, ilkel bir dünyanın içine gömülmüştü. *Petit blancs*¹ denen ve tek sermayeleri derilerinin rengi olan insanlarla da dostluk kurmamıştı; ona göre, kıskançlık ve dedikodunun zehrini içmiş olan zavallılardı bunlar. Dünyanın dört bir yanından kalkıp gelmişlerdi, ne safkan olup olmadıklarını anlamaya ne de geçmişlerini öğrenmeye imkân vardı. En iyi olasılıkla tüccarlar, zanaatkârlar, pek de erdemli sayılmayan keşişler, denizciler, askerler ve ufak tefek memurlardan oluşuyordu bu sınıf, ama alçaklıkları için Karayipler'deki her yolu deneyen reziller, pezevenkler, caniler ve korsanlar da yok değildi aralarında. Valmorain'in bu insanlarla ortak hiçbir yanı yoktu.

1. (Fr.) Küçük beyazlar. (Ç.N.)

Isabel Allende, Ruhlar Evi'nden bu yana her yazdığı tüm dünyada ilgiyle okunan bir yazar; Latin edebiyatının önde gelen isimlerinden biri.

Denizin Altındaki Ada, ünlü Şilili yazar Isabel Allende'nin ustalıklı kalemle aldığı ve gerçek olayların üstüne kurguladığı bir roman. 18. yüzyılın sonunda Saint-Domingue'de köle bir kadın olarak Zarité kendini şanslı sayabiliirdi: Dokuz yaşındayken zengin bir toprak ağasına satılmıştı, ama hep evde çalışan bir hizmetkâr olarak ne şekerkamışı tarlalarındaki yorucu hayatı biliyordu, ne de şeker öğütme makinelerinin başındaki boğucu ve zahmetli çalışmayı. Doğasında bulunan iyi kalplilik, ruh gücü ve dürüstlük sayesinde, kölelerin bu zor koşullar altında hayatta kalabilmelerine yardımcı olan sırlarına ve manevi dünyalarına nüfuz edebilmiş, efendileri olan beyaz adamların kötülüklerine yakından tanık olmuştu. Ancak bu acımasız dünyanın kahramanları onun dünyasını kasıp kavuracak ve onu uzaklara savuracaktı.

Efendisi tarafından New Orleans'a götürülen Zarité, sonunda en büyük emeli olan özgürlüğe kavuşacağı yepyeni bir hayata başlıyordu. Acının ve sevginin, boyun eğmenin ve bağımsızlığın, kendi arzularının ve hayatı boyunca kendisine zorla kabul ettirilmiş olan isteklerin ötesinden dönüp de serinkanlılıkla geriye baktığında Zarité, talihin kendisine güldüğü sonucuna varacaktı.

ISBN 978-975-07-1217-3

9 789750 712173